30/03/2019

Η Γ’ Στάση των Χαιρετισμών στην Ι.Μ. Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Χθες το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων, χοροστάτησε και κήρυξε τον θείο λόγο στην Γ’ Στάση των Χαιρετισμών της Υπεραγίας Θεοτόκου, στις 5:00 μ.μ. στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού και στις 7:00 μ.μ. στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αλεξανδρείας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Ι. Μ. Αγίας Κυριακής :

«Ξένον τόκον ἰδόντες, ξενωθῶ-μεν τοῦ κόσμου, τόν νοῦν εἰς οὐ-ρανόν μεταθέντες».

Ἀνάμεσα στά δεκάδες «χαῖρε» πού ἀπηύθυνε καί ἀπόψε ὁ ἱερός ποιητής τοῦ Ἀκαθίστου Ὕμνου πρός τήν Πάναγνη Κόρη τῆς Ναζα-ρέτ καί Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἀπηύ-θυνε καί πρός ὅλους ἐμᾶς, πού προστρέξαμε στούς ἱερούς ναούς μας γιά νά τήν ὑμνήσουμε καί νά τῆς ἐκφράσουμε τήν ἀγάπη καί τόν σεβασμό μας, μιά προτροπή καί μιά πρόσκληση. Τί μᾶς εἶπε ὁ ἱερός ὑμνογράφος; «Ξένον τόκον

ἰδόντες, ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου».

Μᾶς κάλεσε, δηλαδή, νά ἀποξε-νω-θοῦμε ἀπό τόν κόσμο βλέπο-ντας τόν ξένο, τόν παράξενο καί ἀσυνήθιστο τόκο τῆς Πανα-γίας Παρθένου, δηλαδή τόν Χρι-στό.

Καί τόν ὀνομάζει ξένο καί ἀσυ-νή-θιστο, γιατί ὁ Χριστός, ἄν καί γεν-νήθηκε ὡς ἄνθρωπος ἀπό τήν Παναγία μας, δέν ἦταν ἕνας συνη-θισμένος ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς, καί οὔτε γεννήθηκε μέ τόν τρό-πο πού γεννῶνται οἱ ἄν-θρω-ποι. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος γέν-νη-σε τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τήν ἀνθρώπινη σάρ-κα καί προσέλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση, ἀλλά δέν διατήρησε καί τή θεία του φύση. Ἔλαβε τήν ἀν-θρω-πότητα, χωρίς ὅμως νά χωρι-σθεῖ ἀπό τή θεότητα. Καί αὐτή ἡ ἕνωση τῶν δύο φύσεων στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, ἕνωση πού ἔγινε ἐφικτή διά τοῦ Ἁγίου Πνεύ-ματος, κάνει τόν Υἱό τῆς Παρθέ-νου, κάνει τόν Θεάνθρωπο Κύριο, ὄντως «ξένον τόκον».

Ὅμως ὁ Θεός δέν ἔγινε ἄνθρω-πος οὔτε γεννήθηκε ἀπό τήν Πα-ναγία Παρθένο μέ αὐτόν τόν ὑπερ-φυσικό τρόπο γιά νά ἐντυπω-σιάσει τούς ἀνθρώπους. Γεννήθη-κε ὡς ἄν-θρωπος, «ἵνα θεόν τόν Ἀδάμ ἀπερ-γάσηται». Ἔγινε ἄν-θρω-πος γιά νά κάνει τόν ἄνθρωπο θεό.

Καί πῶς γίνεται ὁ ἄνθρωπος θε-ός; Γίνεται ὅταν ἀποχωρισθεῖ ἀπό τά στοιχεῖα μετά ὁποῖα συνδέεται ἡ ἀνθρώπινη φύση του, ὅταν ἀπο-δε-σμευθεῖ ἀπό τόν κόσμο, ὅταν

θεω-ρεῖ τόν ἑαυτό του ξένο πρός τόν κόσμο.

Καί ὅπως ὁ Θεός δέν μᾶς ἔσωσε ἀπό τόν οὐρανό, ἀλλά ἦρθε στή γῆ γιά νά μᾶς σώσει, καί δέν ἦρθε ἁπλῶς, ἀλλά «ἐκένωσεν ἑαυτόν μορ-φήν δού-λου λαβών», ἔτσι μᾶς καλεῖ καί ἐμᾶς νά ἀδειάσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τά ἀνθρώπινα γιά νά οἰκειω-θοῦ-με τά θεῖα καί οὐ-ρά-νια, γιά νά μεταθέσουμε τόν νοῦ μας, ὅπως μᾶς συστήνει ὁ ἱερός ὑμνογράφος, «εἰς οὐρανόν». «Τόν νοῦν εἰς οὐ-ρανόν μεταθέντες».

Αὐτό πού καλούμεθα νά κάνου-με, δέν εἶναι νά ἐγκαταλείψουμε τόν κόσμο, ἀλλά τήν νοοτροπία του, τίς συνήθειες του, τά πάθη του, τήν ἁμαρτία, τίς δεσμεύσεις καί τίς ἐξαρτήσεις ἀπό τά ὑλικά πράγματα καί ὅσα τά ἀκολουθοῦν. Εἶναι νά ἀναθεωρήσουμε τίς προ-τε-ραιότητές μας, νά ἱεραρχήσουμε τούς στόχους μας. Νά ρωτήσουμε τόν ἑαυτό μας καί νά ἀπαντή-σου-με μέ εἰλικρίνεια: τί εἶναι πιό ση-μαντικό γιά ἐμᾶς; ὁ κόσμος ἤ ὁ Θεός; Ἡ γῆ ἤ ὁ οὐρανός. Ἄν ἡ ἀπά-ντηση εἶναι ὁ Θεός καί ὁ οὐ-ρα-νός, ἄς ἀκολουθήσουμε τήν προ-τρο-πή τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου. Ἄς στρέ--ψουμε τόν νοῦ μας στόν οὐ-ρανό καί ἄς τόν ἀφήσουμε νά ἀπο-μα-κρυν--θεῖ ἀπό τήν ἐπίδραση τῶν ἐγκοσμίων καί ὑλικῶν πραγμά-των, τῶν ἐπιθυμιῶν καί τῶν ἀδυ-ναμιῶν μας καί νά στραφεῖ πρός τόν Θεό.

Αὐτό ἀκριβῶς μᾶς ὑποδεικνύει καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Πα-να-γία μας, τήν ὁποία ὑμνήσαμε καί ἀπόψε ψάλλοντας τήν τρίτη στά-ση τῶν Χαιρετισμῶν της. Ἀπό τήν ἡμέρα κατά τήν ὁποία οἱ εὐ-σε-βεῖς γονεῖς της, ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα, τήν παρέδωσαν στούς ἱε-ρεῖς τοῦ ναοῦ γιά νά παραμείνει στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, ἡ Παναγία ἔζησε τήν ξενιτεία, τήν ἀπομά-κρυν-ση ἀπό τόν κόσμο, ὄχι τοπικά ἀλλά πνευματικά.

Ζοῦσε στόν κόσμο, ζοῦσε μέσα στήν Ἱερου-σα-λήμ, ἀλλά δέν ἄφη-νε τόν ἑαυτό της νά ἐπηρεάζεται ἀπό ὅ,τι συνέ-βαινε γύρω της. Δέν ἄφηνε τόν ἑαυτό της νά ἀπα-σχο-λεῖται μέ κοσμικές μέριμνες καί φροντίδες. Εἶχε στραμμένο τόν νοῦ της πρός τόν Θεό, πρός τόν οὐρανό, καί αὐτό πού τήν ἐν-δι-έ-φερε ἦταν ὄχι νά ἀρέσει στούς ἀν-θρώπους ἀλλά νά ἀρέσει στόν Θεό· ὄχι νά εὐ-χα-ριστεῖ καί νά ἱκανο-ποιεῖ μέ τίς ἐπι-λογές της τούς ἀνθρώπους ἀλλά νά εὐχαριστεῖ καί νά ἱκανοποιεῖ μέ τή ζωή της τόν Θεό.

Καί αὐτή ἡ προσήλωση τῆς Πα-να-γίας μας στόν Θεό προσείλκυσε τήν προσοχή του καί τή χάρη του. Καί ἔτσι ἀναδείχθηκε «κεχαριτω-μέ-νη», ἀναδείχθηκε κατάλληλη νά φέρει στόν κόσμο τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ καί νά γίνει Μητέρα τοῦ Κυ-ρίου μας καί μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Καί αὐτή ἡ στάση τῆς Παναγίας μας, αὐτή ἡ στροφή της πρός τόν οὐρανό δέν ἦταν οὔτε προσωρινή οὔτε παροδική. Ἦταν μόνιμη, για-τί, ὅπως λέγει καί ὁ

Χριστός, «ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σου ἐκεῖ εἶναι καί ἡ καρδιά σου». Καί ἡ καρδιά τῆς Παναγίας μας ἦταν στραμμένη πάντοτε στόν οὐρανό, γιατί ἐκεῖ ἦταν ὁ θησαυρός, ὁ Θε-ός. Γι᾽ αὐτό καί ὄχι μόνο «ἀνε-δεί-χθη» ἡ ἴδια «οὐρανός», ἀλλά ἀπο-δεί-χθη-κε καί «πλατυτέρα τῶν οὐ-ρα-νῶν». Καί ἐκεῖ βρίσκεται πά-ντοτε, δίπλα στόν θρόνο τοῦ Υἱοῦ της, καί δέχεται τά αἰτή-ματα τῶν ψυχῶν μας καί τήν ἀγά-πη μας, ἀλλά καί μᾶς ἀναμένει νά φθά-σου-με καί ἐμεῖς, ἀκολουθώ-ντας τό παράδειγμά της, σύμφωνα μέ τήν προτροπή τοῦ ποιητοῦ τοῦ Ἀκα-θίστου ὕμνου πού ἀκούσαμε ἀπό-ψε: «Ξένον τόκον ἰδόντες ξε-νω-θῶ-μεν τοῦ κόσμου, τόν νοῦν εἰς οὐ-ρανόν μετα-θέ-ντες».

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην Αλεξάνδρεια :

«Χαῖρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σω-θῆναι· χαῖρε, λιμήν τῶν τοῦ βίου πλω-τήρων».

Ἀνεξάντλητες εἶναι οἱ παρο-μοι-ώ---σεις τίς ὁποῖες χρησιμοποιεῖ ὁ ἐμπνευσμένος ποιητής τοῦ Ἀκαθί-στου Ὕμνου προκειμένου νά ἐγκω--μιάσει καί νά ὑμνήσει τήν Πα--ναγία Παρθένο, τήν Ὑπέρμαχο Στρατηγό. Καί ἀπό τίς πολ-λές πού ἀκούσαμε καί ἀπόψε, ψάλλοντας τήν τρίτη στάση τῶν Χαι-ρετισμῶν της, ἄς σταθοῦμε σέ αὐτές τίς δύο πού περιλαμβά-νονται στόν δέκατο ἕβδομο οἶκο τοῦ Ἀκαθίστου. «Χαῖ-ρε, ὀλκάς τῶν θελόντων σω-θῆ-ναι· Χαῖρε, λιμήν τῶν τοῦ βίου πλωτή-ρων».

Χαῖρε, τῆς λέγει ὁ ποιητής, ἐσύ πού εἶσαι τό πλοῖο γιά ὅσους θέ-λουν νά σωθοῦν. Χαῖρε, ἐσύ πού εἶσαι τό λιμάνι γιά ὅλους ἐκείνους πού πλέουν στό πέλαγος τῆς ζωῆς.

Πλοῖο καί λιμάνι ταυτόχρονα ἡ Πα-ναγία μας. Πῶς ὅμως εἶναι δυ-νατόν νά εἶναι καί τά δύο συγ-χρό-νως;

Παράδοξο γιά τήν ἀν-θρώ-πινη λο-γική, ἐφικτό ὅμως ὅταν πρό-κειται γιά τήν Παναγία Παρ-θέ-νο, στό πρό-σωπο τῆς ὁποίας συν-δυ-άστη-καν τά ἀσυνδύαστα καί συνταιρι-ά-σθηκαν τά ἀταίριαστα γιά τόν νοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Παρ-θένος καί συγ-χρόνως Μητέρα. Παρ-θένος καί πρό τόκου καί μετά τόκον. Μετέ-στη στόν οὐρανό ἀλλά δέν ἀπέστη ἀπό τή γῆ. Πρέ-σβειρα καί με-σίτρια τῶν ἀν-θρώ-πων στόν θρόνο τοῦ Υἱοῦ της ἀλλά συγχρόνως καί ἐγ-γυ--ή-τρια τῆς σωτηρίας μας. Διότι, ὅπως ψάλλει μέ ἄλλη εὐ-καιρία ὁ ἱερός ὑμνογράφος, «ἐπ᾽» αὐτῇ, «ἀμ--φότερα ᾠκονομήθη».

Στό πρόσωπο, λοιπόν, τῆς Ὑπ-ε-ρα-γίας Θεο-τόκου συναντῶνται οἱ πιό δια-φο-ρετικές ἰδιότητες ὄχι κατά ἀν-θρώ--πι-νη βούληση ἀλλά κατά θεία

οἰκο-νομία, καί γι᾽ αὐτό καί «πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς ἀπαύστως» τήν «μεγα-λύ-νομεν». Γι᾽ αὐτό καί δέν εἶναι σχῆμα λόγου οὔτε ὑπερβολή ὁ στίχος τοῦ Ἀκα-θί-στου Ὕμνου πού προανέφερα, καί μέ τόν ὁποῖο ἐγκωμιάζεται ἡ Ὑπεραγία Θεοτό-κος καί ὡς πλοῖο καί ὡς λιμένας.

Εἶναι ὄντως «ὁλκάς τῶν θελό-ντων σωθῆναι», γιατί ἡ Παναγία μας ἔχει τή χάρη καί τή δύναμη ἀπό τόν Υἱό της νά μεταφέρει μέ ἀσφάλεια ὅσους ἐμπιστεύονται τή ζωή τους σ᾽ Αὐτήν στόν Υἱό της καί στή σωτηρία. Εἶναι αὐτή πού ἀνα--λαμβάνει τόν καθένα ἀπό ἐμᾶς, ὁ ὁποῖος στρέφεται πρός Ἐκείνη μέ σεβασμό καί ἀγάπη καί τήν ἀντι-μετωπίζει ὡς μητέρα του, καί τόν προστατεύει ἀπό τούς κιν-δύνους πού διατρέχει στό πέλαγος τῆς ζω-ῆς, τόν προφυλάττει ἀπό τίς κα-ταιγίδες τῶν θλίψεων καί τῶν δο-κιμασιῶν, τόν κρατᾶ ἀπό τό χέ-ρι γιά νά μήν παρασυρθεῖ ἀπό τά κύ-ματα τῶν πειρασμῶν, τόν στη-ρίζει μέ τήν ἀγάπη καί τίς πρε-σβεῖ-ες της καί δέν τόν ἀφήνει νά χαθεῖ καί νά ταλαιπωρηθεῖ ἀνα-ζη-τώ-ντας μό---νος του τή σωτηρία στή θά--λασσα τοῦ κόσμου.

Εἶναι ὅμως καί λιμάνι γιά ἐκεί-νους πού ταξιδεύουν, ὅπως τά πλοῖα μέσα στή θάλασσα. Γιατί ἡ θάλασσα δέν εἶναι πάντοτε ἤρεμη καί γαλήνια, εἶναι συχνά ταρα-γμέ-νη καί τρικυμισμένη ἀπό τόν ἄνε-μο καί τήν καταιγίδα, καί ὁ ὁρί-ζοντας εἶναι σκοτεινός καί δέν μπο-ροῦν νά διακρίνουν οὔτε τή στεριά οὔτε τίς ξέρες στίς ὁποῖες κινδυ-νεύουν νά πέσουν καί νά κατα-στραφοῦν. Γι᾽ αὐτό καί ἀνα-ζη-τοῦν ἕνα λιμάνι γιά νά προφυ-λαχθοῦν, γιά νά ἀναπαυθοῦν, γιά νά ἀνα-λά-βουν δυνάμεις καί νά ξε-κινήσουν καί πάλι τό ταξίδι τους. Καί αὐτό τό λιμάνι εἶναι ἡ Πανα-γία μας.

Γιατί ποιός ἀπό ἐμᾶς, ὁ ὁποῖ-ος δοκιμάσθηκε ἀπό καται-γί-δες καί τρικυμίες στή ζωή του, ἀπό δυ-σκο-λίες καί προβλήματα, ἀπό ἀσθέ-νει-ες καί θλίψεις, ἀπό πειρα-σμούς καί συκοφαντίες, ἀπό τήν κακία τῶν ἀνθρώπων καί τήν πο-νηρία τοῦ διαβόλου, δέν γαλή-νευ-σε, δέν ἀναπαύθηκε, δέν αἰσθάν-θηκε τό μητρικό χέρι τῆς Πανα-γίας μας νά σφογγίζει τά δάκρυά του, νά τόν παρηγορεῖ καί νά τόν ἐνισχύει, ὅταν ἔστρεψε τό βλέμμα του πρός τήν ἱερή μορφή της καί γονάτισε ἐνώπιον τῆς σεπτῆς εἰ-κό-νος; Ποι-ός δέν αἰσθάνθηκε σάν νά βρῆκε τό λιμάνι πού ἀναζη-τοῦσε γιά νά ξεκουρασθεῖ καί νά συνεχίσει μέ ἀνανεωμένες τίς δυ-νάμεις τό τα-ξί-δι του;

Νά, γιατί ὁ ἱερός ὑμνογράφος ὀνομάζει τήν Παναγία μας καί πλοῖο καί λιμάνι· γιατί εἶναι καί τά δύο γιά ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, πού ἀγωνιζόμασθε ἀκόμη στή γῆ γιά νά φθάσουμε στόν προορισμό μας, γιά νά φθάσουμε στό ἀκύ-μα-ντο λιμάνι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκεῖ ὅπου μᾶς περιμένει καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος.

Ἀπευθύνοντάς της, λοιπόν, σή-με-ρα μαζί μέ τά ἄλλα χαῖρε τοῦ Ἀκα-θίστου Ὕμνου της καί τό «χαῖ--ρε, ὁλκάς τῶν θελόντων σω-θῆ-ναι· χαῖρε, λιμήν τῶν τοῦ βίου

πλωτή-ρων», ἄς ἀποφασίσουμε νά ἐμπι-στευθοῦμε τή ζωή μας καί τήν πνευ-ματική μας πορεία στή μη-τρι-κή ἀγάπη τῆς Παναγίας μας. Ἄς ἀξιοποιήσουμε τήν εὐκαιρία τήν ὁποία μᾶς προσφέρει, νά γίνει Αὐτή καί γιά μᾶς τό πλοῖο πού θά μᾶς ὁδη-γήσει στή σωτηρία μας, νά γίνει Αὐτή τό λιμάνι πού θά μᾶς προστατεύει καί θά μᾶς ἀναπαύει μέχρι νά φθάσουμε στόν τελικό προορισμό μας.

Μία μόνο προϋπόθεση ὑπάρ-χει: νά κάνουμε καί ἐμεῖς αὐτό πού ἔκα-νε σέ ὅλη τή ζωή της ἡ Πα-να-γία. Νά ὑπακούουμε στόν Υἱό της, ὅπως καί ἡ ἴδια μᾶς συνέ-στη-σε λέ-γοντας: «Αὐτοῦ ἀκούετε».

Καί νά εἴμεθα βέβαιοι ὅτι Ἐκείνη θά μᾶς ὁδηγήσει μέ ἀσφάλεια στόν Υἱό της καί μέσα ἀπό τίς δυσκο-λίες καί τίς ταραχές τῆς παρούσης ζωῆς θά μᾶς ἀξιώσει τῆς σω-τηρίας καί τῆς αἰωνίου μακαριότητος.